

Slavko pa ni spadal med trepetlikovce, nič ga ni skrbelo, da bi mu gošpod učitelj dajal »tepkovca piti.« Odlikoval se je mimo vseh tovarišev, pri vsem tem pa je prizadeval vzgojiteljem dokaj preglavice s svojimi opazkami. Pri zemljepisu se mu je zdelo nepojmljivo, zakaj so si strokovnjaki izmislili zemljevide z modrimi rekami. Samo Soča, pravijo, ima sinjkasto vodo v slovenskih deželah! A vse te višnjeve žilice, ki naj bi bile reke, so tako suhe, niti za kapljico vlage ni v njih.

Pri naravoslovski uri je Slavko pogodil imenitno oznako za želvo. »To je žival,« je izjavil, »ki nosi četverokote po hrbtu in vtika svojo glavo v usta.« Za termometer pa je našel opredelbo: »Kadar pritisne mraz, se toplomer umakne na neko mesto, ki ga označujemo z ničlo 0.«

Nekoč je razlagal gospod katehet: »V življenju ne sme biti ničesar, kar bi moral človek prikrivati. Vsa dejanja naj bodo taka, da se morejo vršiti na belem dnevu.« — »Ne zamerite, gospod, moj stric Fric pa tega ne more,« ugovarja Ostrc. »Zakaj pa ne, dečko?« — »Ker je fotograf.«

Omeniti bi hotel še neizpodbitno resnico, da je bil Slavko izboren risar. Iz šole gredoč ogleduje nekdanjo skicirko ter primerja mestni grad, črtan na trdem, belem papirju. Izvestne poteze mu niso pogodu. Brisati bi bilo treba, toda ne more zatipati radirke. Na srečo prikoraka mimo mož postave in domiselni premetenec pristopi k njemu: »Prosim, gospod stražnik, da bi mi posodili svoj pendrek, nekaj bi rad popravil na tejle sliki.«

Prej nego se poslovim od nadobudnega junaka, vam razodenem, da je po nekoliko letih šolanja že koval pesemce. Za domačo nalogo so šolarčki dobili vajo, posneto po Jenkovih verzih »Zimski dan«: Prizor na klanecu. In kaj menite, kako je vaš vrstnik opravil svojo dolžnost? Poslušajte njegove stihe in stike, pri katerih mu je sicer nekoliko pomagal starejši brat z uni-
verze:

Vranec in vran.

Hu, ko zverina škrtá zima
in sneg pokriva vso ravan.
Sestrádan tič na veji kima,
le mraz in zrak uživa vran.

Po cesti stopa vprežen vranec,
okrogel ves in ves bahat,
ko prikoraka konj na klanec,
dobrotno dvigne rep košat.

Glej zlatih jabolk! kraka krokar
in se spusti na toplo jed.
Oj hvala ti, moj pek in mokar,
prelepa hvala za obed!

Gospod učitelj je prebral te »kupčke,« kakor pri nas mladina imenuje pesniške kitice, in se z navdušenjem izrazil: »Iz tega zvitorepca bo kedaj izreden veljak ali pa, če zaide na kriva pota, brezprimeren nepridiprav.« No, Slavko se je po sreči ogibal slabe družčine ter je danes ugleden prvak v našem duhovnem udejstvovanju. Termometer njegove blaginje pa gre še zmeraj kvišku. O njem niti najbolj zelena zavist ne more dejati: Večja slava kakor krava.

